

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce PhDr. Ing. F. H.**, zastoupeného JUDr. Dušanem Bláhou, advokátem, se sídlem Na Příkopě 17, Praha 1, proti **žalované Policii České republiky, Správě hlavního města Prahy**, se sídlem Krakovská 11, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. PSP - 80/OSČ - 2001 ze dne 15. 2. 2001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 38 Ca 156/2001 - 33 ze dne 15. 5. 2003,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Policie České republiky, Obvodní ředitelství v Praze 1, služba správních činností, skupina pro zbraně, střelivo, výbušniny a drogy v Praze 1 ze dne 11. 1. 2001, č. j. OR1 - 645/OSČ - ZBR - 2000, byl žalobci (dále jen „stěžovatel“) odňat zbrojní průkaz z důvodu nesplnění požadavku spolehlivosti podle zákona č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále jen „zákon o střelných zbraních“). Konkrétním důvodem bylo, že stěžovatel neregistroval v zákonné pětidenní lhůtě koupenou zbraň. Proto byl uznán rozhodnutím Úřadu městské části Praha 1 ze dne 29. 11. 2000 vinným ze spáchání přestupku podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za což mu byla v blokovém řízení uložena pokuta ve výši 500 Kč. Z tohoto důvodu stěžovatel přestal splňovat podmínku spolehlivosti ve smyslu § 45 odst. 2 písm. b) bod 3 zákona o střelných zbraních.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání k žalované, která je rozhodnutím ze dne 15. 2. 2001, č. j. PSP - 80/OSČ - 2001, zamítla a rozhodnutí I. stupně potvrdila. Žalovaná neuznala za důvodnou námitku, že zákon výslovně stanoví, že nespolehlivým je ten, kdo opakovaně vícekrát poruší povinnosti a nikoli ten, kdo poruší jednu povinnost jako něco zcela mimořádného. Poukázala, že opakované porušení povinností vyplývající ze zákona o střelných zbraních předpokládá až § 49 odst. 1 písm. c) a odst. 2. Z toho podle žalované vyplývá, že ke ztrátě spolehlivosti postačuje jediné spáchání přestupku dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích.

Žalobou k Městskému soudu v Praze se stěžovatel domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované. Opět namítá, že zákon o střelných zbraních vyžaduje ke ztrátě spolehlivosti porušení více než jedné povinnosti stanovené právními předpisy. Jestliže zákonodárce v § 45 odst. 2 písm. b) bod 3 tohoto zákona použil množné číslo, je podle něj zcela zřejmé, že pouze jediné porušení povinnosti nemůže být důvodem k prohlášení za nespolehlivého.

Městský soud v Praze žalobu rozsudkem ze dne 15. 5. 2003, č. j. 38 Ca 156/2001 - 33, zamítl, s odůvodněním, že § 45 odst. 2 písm. b) bod 3 zákona o střelných zbraních je třeba vykládat tak, že se jedná o porušení některé z povinností stanovených příslušnými předpisy. Poukazuje na písm. a) tohoto ustanovení, podle kterého by stěžovatel stejným postupem musel dospět k závěru, že je ke ztrátě spolehlivosti nutné požívání více omamných látek než jedné, příp. více alkoholických nápojů. Tento závěr dále potvrzuje stejně jako žalovaná systematickým výkladem § 49 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o střelných zbraních.

Včas podanou kasační stížností stěžovatel brojí proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze. Vytýká především nezákonnost rozsudku, spočívající v nesprávné aplikaci § 45 odst. 2 písm. b) zákona o střelných zbraních. Podle jeho názoru toto ustanovení zákona ke ztrátě spolehlivosti vyžaduje porušení více než jedné povinnosti, jinak by neutilizoval množného čísla. Konstatuje, že výklad soudu považuje za extenzivní, který je v rozporu se zásadou právní jistoty, když povinnosti mohou být ukládány pouze na základě zákona a jen v jeho mezích a každý může činit, co není zákonem zakázáno. Požaduje proto zrušení rozhodnutí Policie ČR, Správy hlavního města Prahy, kterým mu bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu z důvodu nesplnění požadavku spolehlivosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu námitek obsažených v kasační stížnosti dle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná.

Namítaným důvodem je důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nebo-li nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného. Interpretace pak musí snést měřítko ústavní konformity.

Skutkový stav zjištěný ve správním řízení a před městským soudem nebyl mezi účastníky řízení sporný. Nejvyšší správní soud ze správního i soudního spisu zjistil, že stěžovatel zakoupil dne 12. 6. 2000 v prodejně F. I, s. r. o., kulovnici CZ vzor 24. Žádost o

registraci však podal až 26. 7. 2000 po výzvě policie s tím, že na to zapomněl. Stěžovatel byl proto v blokovém řízení uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, kterého se dopustil porušením povinnosti dle § 6 odst. 2 zákona o střelných zbraních.

Nejvyšší správní soud vycházel z dále citovaných ustanovení zákona o střelných zbraních, účinných ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí žalované, tj. k 15. 2. 2001.

Z § 6, podle něhož:

„(1) Každá zbraň musí být zaregistrována, s výjimkou zbraní nepodléhajících registraci (§ 17) a zakázaných zbraní (§ 21), pokud není dále stanoveno jinak.

(2) Fyzická nebo právnická osoba, která vlastní zbraň podléhající registraci, je povinna podat žádost o zaregistrování zbraně do pěti dnů od jejího nabytí, pokud není dále stanoveno jinak, u okresního (městského, obvodního) ředitelství Policie České republiky (dále jen „okresní ředitelství policie“) podle místa trvalého pobytu občana České republiky nebo cizince, přechodného pobytu občana České republiky trvale žijícího mimo území České republiky anebo dlouhodobého pobytu cizince (dále jen „místo pobytu“) nebo podle sídla právnické osoby nebo místa uložení zbraní, je-li toto místo v jiném okrese než sídlo právnické osoby (dále jen „sídlo právnické osoby“). V případě nabytí vlastnictví ke zbrani děděním (§ 78) počíná běh pětidenní lhůty k registraci dnem, kdy usnesení soudu o dědictví nabylo právní moci.“,

z § 45, podle něhož:

„(2) Spolehlivou osobou nemůže být ten, kdo
a) prokazatelně nadměrně požívá alkoholické nápoje nebo prokazatelně požívá omamné nebo psychotropní látky, anebo
b) v posledních třech letech byl pravomocně uznán vinným z přestupku
1. neoprávněného získání nebo přechovávání výbušniny, nebo
2. použití výbušniny bez povolení k trhacím nebo ohňostrojným pracem, nebo
3. porušení povinností nebo nedodržení zákazu stanoveného obecně závaznými právními předpisy na úseku zbraní a střeliva.“,

z § 48, podle něhož:

„Platnost zbrojního průkazu zaniká
b) rozhodnutím o odnětí zbrojního průkazu (§ 49)“,

z § 49, podle něhož:

„(1) Okresní ředitelství policie, které vydalo zbrojní průkaz, rozhodne o odnětí zbrojního průkazu, jestliže
b) zjistí, že držitel zbrojního průkazu nesplňuje požadavky spolehlivosti podle tohoto zákona,
c) držitel zbrojního průkazu závažným způsobem porušil nebo opakovaně porušuje povinnosti vyplývající z tohoto zákona nebo předpisů tento zákon provádějících,

(2) Jestliže byl zbrojní průkaz odňat z důvodu uvedeného v odstavci 1 písm. c), lze o něj opět požádat po uplynutí pěti let od právní moci rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu.“.

Dále z § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném k 15. 2. 2001, podle něhož:

*„(1) Přestupku se dopustí ten, kdo
d) poruší povinnost nebo nedodrží zákaz stanovený obecně závaznými právními předpisy na úseku zbraní a střeliva“.*

Po posouzení těchto souvisejících ustanovení Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o závěru Městského soudu v Praze a sdílí jeho stanovisko, že porušení povinností dle § 45 odst. 2 písm. b) bod 3 zákona o střelných zbraních, je třeba vykládat tak, že se jedná o porušení některé z povinností stanovených příslušnými předpisy. Je sice pravdou, že zákonodárce používá množného čísla („porušení povinností“), avšak z tohoto znění nelze jednoznačně dovodit, že by jeho význam měl nutně znamenat porušení vícero povinností a nikoli alespoň jedné z povinností, neboť v obecném jazyku se užívá tohoto výrazu pro obě možnosti. Obdobně i v další části citovaného ustanovení se hovoří o nedodržení zákazu stanoveného obecně závaznými právními předpisy. I v tomto případě zákonodárce použil plurál, ačkoli zcela jistě nevyžaduje, aby jeden zákaz byl stanoven několika právními předpisy a nikoli pouze jedním. Pro interpretaci předmětného ustanovení je tak třeba použít vedle jazykového ještě další hlediska, a to zejména systematická a teleologická.

Z hlediska systematického výkladu jak žalovaná, tak i Městský soud v Praze správně poukazují na § 49 odst. 1 písm. c) zákona o střelných zbraních, který stanoví jako důvod pro odnětí zbrojního průkazu závažné či opakované porušení povinností vyplývající z tohoto zákona; byl-li zbrojní průkaz odebrán z tohoto důvodu, pak lze o něj opět požádat až po uplynutí pěti let od právní moci rozhodnutí o odnětí. Toto ustanovení tak doplňuje písm. b), které se tak oproti tomu vztahuje mimo jiné i na prosté porušení povinností stanovené právními předpisy na úseku zbraní a střeliva. Písm. c) tak obsahuje kvalifikovanou skutkovou podstatu ve vztahu k písm. b). Dle názoru Nejvyššího správního soudu tak z této úpravy vyplývá, že pod písm. b) chtěl zákonodárce zahrnout i případy, kdy přestupek spočívá v porušení i jediné povinnosti stanovené právními předpisy na úseku zbraní a střeliva.

I z hlediska posouzení účelu právní normy lze dospět k témuž závěru. Neexistuje racionální důvod, pro který by nedostatek spolehlivosti způsobovalo nedodržení jediné povinnosti, avšak již nikoli porušení jediné povinnosti ve smyslu § 45 odst. 2 písm. b) bod 3 zákona o střelných zbraních. Zákaz představuje formulaci povinnosti v podobě zdržet se něčeho. Naproti tomu příkaz je pak formulace povinnosti v podobě něco činit (určitým způsobem jednat). V obou případech se však jedná o formulaci povinnosti, která je vzájemně zaměnitelná. Zákaz lze formulovat i jako příkaz něco nečinit. Je tedy naprosto bezpředmětné jinak posuzovat nedodržení zákazu (postačuje jednoho) a porušení - jiné - povinnosti (je třeba porušení alespoň dvou). Obě dvě varianty je naopak třeba posuzovat shodně, a to z výše uvedených důvodů tak, že postačuje spáchání přestupku pro porušení jediné povinnosti stanovené právními předpisy na úseku zbraní a střeliva. Ustanovení § 45 zákona o střelných zbraních je ustanovením preventivního charakteru, jehož účelem je zabránit tomu, aby střelné zbraně byly v držení osob, které jakýmkoli způsobem nerespektují pravidla pro manipulaci s nimi. Toto přísné preventivní opatření zvolil zákonodárce s ohledem

na potencionální nebezpečnost střelných zbraní. Stěžovatel, který porušil povinnost uloženou mu zákonem o střelných zbraních, tak nesplňuje zákonem uloženou podmínku spolehlivosti.

Městský soud v Praze proto nepochybil, jak bylo již uvedeno shora, jestliže § 45 odst. 2 písm. b) bod 3 zákona o střelných zbraních interpretoval výše uvedeným způsobem. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost, shledav ji z výše uvedených důvodů nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaná, která měla úspěch ve věci, žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné jí vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalované právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu